

Vin' la Milcov cu grăbire!

Autorul piesei **Dicționarul' de nume** și-a ales un pseudonim anglo-saxon din rațiuni mai mult polemice decât comerciale. Ca român dezinhibat, mereu persecutat și inevitabil marginalizat, el preferă atitudinea de frondă a actriței Whoopy Goldberg romantismului cromolitografic al „Iupului de mare” Nicolae Ionescu-Johnson. Umorel acid și nemilos al celei dintâi îi vine evident mai bine decât duiosia auto-compătimitoare a celui de-al doilea. Autorul pare să aparțină de lumea teatrului, în care se simte la largul lui, chiar dacă-i percepe acut mizeriile și servituțile. Piesa este un comentariu vioi, inteligent și amar la paradoxul actorului, mereu reformulat de la Diderot încoace. Doi actori tineri – unul consacrat, dar frământat de îndoieli, celălalt, debutant – locuiesc împreună și încearcă să se ajute reciproc în dificilul demers de a pune în acord idealul cu actualul, sufletul cu trupul, viața cu arta. Ei vor să stoarcă toate picăturile din fructul succesului, dar sunt gata oricând să se debaraseze de coaja lui, înainte ca ea să devină stânjenitoare. Se știe, nu izbândește în artă cine nu cunoaște gustul succesului, dar nici nu ajunge pe culmi acela care nu știe să treacă dincolo de el, o dată ce l-a obținut. Nevroza care-i macină pe cei doi actori provine însă nu atât din dezgustul față de compromisurile inerente meseriei, cât din conflictul major dintre trăire și reprezentare, soldat cu evadarea violentă în neființă a celui mai încercat dintre ei. Textul este inteligent și perceptiv, pe alocuri chiar scilpitor, dar nu este structurat într-o construcție dramatică elaborată. Încordarea mentală alternează cu relaxarea sexuală, lumea afacerilor se arată la fel de improprie pentru artă ca și lumea plăcerilor. În ansamblu situația dramatică pulsează, dar nu evoluează. Cătălin Naum și-a folosit toată priceperea pentru a-i da piesei tensiune și a reuși să-i adauge suspans. Din păcate, a orchestrat minușos toate cele trei-patru finaluri, care arată că autorul, la fel ca Beethoven în „Eroica”, nu se

DICȚIONARUL' DE NUME de Andrew Marysmudh ● **TEATRUL MUNICIPAL** din **FOCȘANI** ● Data reprezentației: 12 octombrie 2000 ● Regia și scenografia: **Cătălin Naum** ● În distribuție: **Alexandru Jitea, Dragoș Bucur, Paula Grosu, Sorin Francu, Aura Carabă, Olimpia Săpunaru.**

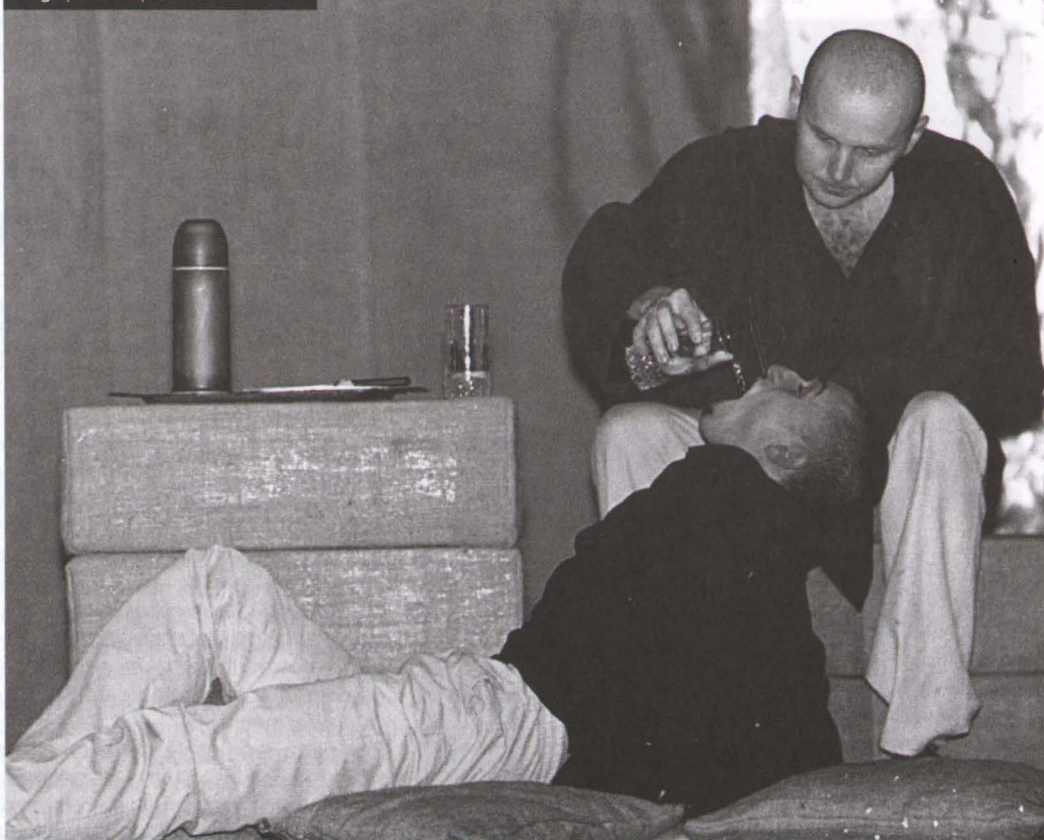
îndură să termine cu una-cu două. Vorbind de muzică, pare bizar că niște actori londonezi ai zilelor noastre se distrează cu prietenele lor pe ritmuri de *french-cancan*.

Acestea fiind zise, nu se poate decât lăuda finețea și atenția cu care regizorul – notoriu descoperitor de talente și formator de personalități – îi conduce pe actori pe o traiectorie stilistică trasată cu siguranță, fără să le limiteze

energie, știind să-și păstreze mereu temperamentul sub control și vioia în echilibru. Sorin Francu compune un rol succulent din câteva ticuri verbale bine alese. Interpretele – deși personajele feminine sunt mai palide – îi secondează bine și dau culoare și diversitate unui spectacol, altfel, cam liniar.

Este de apreciat curajul de a juca un autor necunoscut, care mizează mai mult pe idei și nuanțe decât pe șocuri

Dragoș Bucur și Alexandru Jitea

însă libertatea invenției. Alexandru Jitea își confirmă reputația de actor inteligent și reflexiv, punând totuși exagerată rețineră în jocul său. Dragoș Bucur este viu și proaspăt, plin de

senzoriale și vorbe groase. Fie și numai pentru asta, merită mers la Milcov cu grăbire.

Adrian Mihalache